

Onnellinen insinööri

Onni Moilanen oli tarkka, jopa pikkutarkka monissa asioissa. Tavarat olivat hänen työpöydällään aina ojennuksessa, kuin viivoittimella aseteltuina tietokoneen näytön kahta puolen.

Onni valmistui sähköinsinööriksi kahdeksankymmentäluvulla. Kaverit opiskelivat tietotekniikkaa ja ATK:ta, kehuivat niiden olevan tulevaisuuden ala. Hituvirtamiehiksi hän heitä leikkisästi kutsui. Onni luotti, että Suomessa rakennetaan. Olipa sitten omakotitalo tai kerrostalo, tehdas tai kauppaliiike sähkömiehiä siinä tarvitaan. Eikä tietotekniikka selviä ilman paksua sähköä.

Yhdeksänkymmentäluvun alussa Suomen talous romahti. Onnin työnantaja, keskikokoinen sähköurakoitsija teki konkurssin. Dollarilainat yrityksen kaatoivat. Hän tuskaili muutaman kuukauden, kukaan ei tuntunut tarvitsevan kolmekymppistä sähköinsinööriä. Vaimo hermostui: ”Mitä siinä valitat. Sinä osaat suunnitella ja asentaa. Perusta oma firma.”

Kaksion keittiön pöydällä hänellä oli ensimmäinen toimisto ja vanhaan Transitiin mahtui yrityksen omaisuus. Hyvä työ takasi leivän. maine levisi ja pian töitä oli tarjolla liikaakin. Parhaimpina aikoina Onni torjui suuren osan kyselyistä.

Yhdeksänkymmentäluvun lopun nousukaudella moni elektroniikkainsinööri menestyi. Nokia tarjosi työpaikan tai joku Nokian lukuisista alihankkijoista. Monet opiskelukavereista viettivät vuosia ulkomailla, näkivät maailmaa, pääsivät työkomennuksille Teksasiin ja Kaliforniaan, myöhemmin Kiinaan ja Kauko-Itään. He kehuivat aurinkoisella työympäristöllä ja suurilla tuloillaan. Silloin kirpasi. Miksi en minä? Koko ajan vain tätä kotimaan räntää ja kylmää, Onni monta kertaa silloin ajatteli.

Vähitellen paljastui Nokian työtahti. Jouduit juoksemaan entistä kovempaa, nuoret hengittivät niskaan, kärkevivät paikkaasi. ”Nokia connected people but divorced family.” osoittautui monen kohdalla todeksi. Nokian romahdettua Onni tunsu valinneensa oikein. Vakaa ja turvallinen ympäristö, se sopi parhaiten hänen luonteelleen.

Naimisiin Onni meni opiskeluaikana, lapsia siunaantui kolme. Lapset pärjäsivät maailmalla, kaksi päätyi yliopistoon. Poika valmistui insinööriksi Otaniemestä, tytöstä tuli opettaja. Nuorimmainen, poika, lähti ammattikouluun, opiskeli sähköasentajaksi. Tee työsi niin, ettei jälkeä tarvitse päivänvalossa hävetä. Hyvälle tekijälle on aina työtä tarjolla, hän neuvoi nuorimmaista.

Isä toivoi minusta kirvesmiestä, mutta olin omapäinen, en kuunnellut isän neuvoja. Onneksi en kuunnellut, sillä oma valintani onnistui hyvin. Toivottavasti lapsilla on samanlainen tuuri omassa elämässään, hän ajatteli.

Pari vuotta sitten hänellä tuli kuusikymmentä täyteen. Pumppu reistasi, rinnasta puristi, jos kovemmin joutui ponnistelemaan. Mielellään hän olisi siirtänyt liikkeensä pojille, mutta kumpaakaan yrittäminen ei kiinnostanut. Ei tarvitsisi aloittaa tyhjästä niin kuin minun, hän oli ajatellut. Toisaalta oli hyvä, että lapset valitsivat itse, ei isän jälkiä kulkemalla vaan jokaisen piti löytää oma polkunsa.

Nyt on luopumisen aika, vähennän töitä vähän kerrallaan. En ota mitään isoja tai paljon työtä vaativaa. Valvontaa ja tarkastuksia, niitä voisin tehdä. Jos löydän liikkeelle jatkajan, olen valmis luopumaan vaikka heti.

Huomenna voisin lähteä emännän kanssa mökille. Voisimme viettää pitkän viikonlopun kaikessa rauhassa. Lämmitän saunan, nautimme elämästä ja luonnonrauhasta. Saunotaan, syödään ja otetaan vähän hyvää punaviiniä.

Lämmin tunne nousi Onnin rintaan. Vilku vasempaan ja insinöörin uusi Tesla kääntyi ison omakotitalon hyvin hoidettuun pihaan.

Onni Moilanen tunsu olevansa onnellinen mies.